Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 200.412 van 3 februari 2010

G./A. 191.140/VI-18.075

In zake: **STEKHNOVSKII** Pavel Borissovitch,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Marcel BANGAGATARE, advocaat,
Koningsstraat 243
1210 Brussel,

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn regering,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Geoffroy GENERET, advocaat,
Terkamerenlaan 27
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER

Gezien het op 19 januari 2009 ingediende verzoekschrift , waarbij Pavel Borissovitch STEKHNOVSKII de nietigverklaring vordert van de beslissing van 27 november 2008 van de Minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest belast met de Tewerkstelling waarbij het beroep tegen de beslissing tot weigering van een arbeidskaart C ongegrond verklaard wordt en de afgifte van een zodanige kaart geweigerd wordt;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag van mevr. LEJEUNE, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de brief die geldt als laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij besloten wordt de zaak te laten onderzoeken door een kamer bestaande uit één lid, overeenkomstig artikel 90, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 29 januari 2010 om 09.30u;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Marcel BANGAGATARE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt en van Mr. Pierre VANDUEREN, loco Mr. Geoffroy GENERET, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevr. LEJEUNE, adjunct-auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij geen memorie van antwoord, noch een administratief dossier, noch een laatste memorie heeft ingediend; dat verzoeker een toelichtende memorie heeft ingediend waarin hij verwijst naar zijn verzoekschrift; dat hij geen laatste memorie heeft ingediend, maar verzocht heeft om de voortzetting van de procedure;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het verzoekschrift:

1. Verzoeker, van Russische nationaliteit, verklaart op 15 januari 2007 te zijn aangekomen te Brussel om er, in het kader van de gezinshereniging, zijn echtgenote na te komen "die in België verblijft om een er beroepsactiviteit als zelfstandige uit te oefenen en in die hoedanigheid houder is van een beperkte verblijfsvergunning".

2. Op 14 augustus 2008 heeft verzoeker een arbeidskaart C aangevraagd, die hem bij beslissing van 16 september 2008 is geweigerd.

3. Op 14 oktober 2008 stelt hij een beroep in tegen deze beslissing bij de Minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest belast met de Tewerkstelling.

4. Op 27 november 2008 is dit beroep verworpen.

Het betreft de bestreden beslissing.

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 23 van de Grondwet; dat hij betoogt dat de verwerende partij, door te weigeren hem de gevraagde arbeidskaart af te geven, hem de kans ontneemt om te voorzien in zijn welzijn door arbeid en hem zodoende in de onmogelijkheid stelt een leven te leiden conform de menselijke waardigheid met schending van de rechten die zijn vastgelegd in artikel 23 van de Grondwet, dat artikel 17, 5/, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 6 februari 2003, dat de arbeidskaart C niet verleent wanneer het gezinsleden betreft van buitenlandse onderdanen van wie het verblijf beperkt is tot de geldigheidsduur van een beroepskaart of van de uitoefening van een zelfstandig beroep, een schending inhoudt van artikel 23 van de grondwet; dat hij verzoekt om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

" Houdt artikel 17, 5/, van het van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 6 februari 2003, een schending in van het in artikel 23 van de Grondwet vastgelegde grondwettelijk beginsel luidens hetwelk elkeen het recht heeft een menswaardig leven te leiden, doordat dit artikel gezinsleden van buitenlandse onderdanen van wie het verblijf beperkt is tot de geldigheidsduur van een beroepskaart of van de uitoefening van een zelfstandig beroep geen arbeidskaart C verleent waardoor ze zodoende gedwongen worden voor eeuwig als bijstandtrekkers te leven";

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 191 ervan; dat hij betoogt dat krachtens artikel 191 van de Grondwet het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie dat voor de Belgen is vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ook aan vreemdelingen moet worden toegekend, dat artikel 17, 5/, van voormeld koninklijk besluit van 9 juni 1999, in zoverre het gezinsleden van buitenlandse onderdanen van wie het verblijf beperkt is tot de geldigheidsduur van een beroepskaart of van de uitoefening van een zelfstandig beroep geen arbeidskaart C verleent " moeilijk te begrijpen valt uit het oogpunt van het beginsel van de gelijkheid en non-discriminatie, daar het onderscheid dat wordt gemaakt niet op objectieve en redelijke wijze kan worden

gerechtvaardigd., dat andere categorieën van vreemdelingen wier verblijf beperkt is in de tijd, aanspraak kunnen maken op een zodanige kaart en niet eraan in de weg stond dat de arbeidskaart C hem werd toegekend zodat hij zich zou kunnen ontplooien via zijn werk; dat hij verzoekt om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

" Houdt artikel 17, 5/, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 6 februari 2003 een schending in van het grondwettelijk beginsel dat is vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang van artikel 191 van de Grondwet, die het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie bekrachtigen, doordat dit artikel gezinsleden van buitenlandse onderdanen van wie het verblijf beperkt is tot de geldigheidsduur van een beroepskaart of van de uitoefening van een zelfstandig beroep geen arbeidskaart C verleent, terwijl andere categorieën van buitenlandse onderdanen zijn van wie het verblijf ook beperkt is in de tijd daar wel aanspraak op kunnen maken?";

Overwegende dat de verwerende partij, om verzoeker een arbeidskaart C te weigeren, in casu heeft gesteund op artikel 17, 5/, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 dat luidt als volgt:

" De arbeidskaart C wordt toegekend :

5/ aan de buitenlandse onderdanen die het voorrecht inroepen van een recht op verblijf op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980, gedurende de periode van onderzoek van de aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf en gedurende de periode van onderzoek van de vraag om herziening ingediend tegen een eventuele beslissing tot weigering van het verblijf, behalve wanneer het gezinsleden betreft van buitenlandse onderdanen van wie het verblijf beperkt is tot de geldigheidsduur van een arbeidskaart of van een beroepskaart of van de uitoefening van een zelfstandig beroep [...]";

Overwegende dat de artikelen 23 en 191 van de Grondwet de wetgever in de mogelijkheid stellen de voorwaarden vast te stellen waaronder de rechten die zij waarborgen worden uitgeoefend en de arbeidsvergunning van een vreemdeling te verbinden aan voorwaarden die te maken hebben met de duur en de regelmatigheid van het verblijf; dat het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 6 februari 2003, in zulke voorwaarden voorziet; dat in casu niet wordt betwist dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden waaronder de arbeidskaart C wordt toegekend, krachtens artikel 17, 5/, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999;

Overwegende evenwel dat in het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het koninklijk besluit van 6 februari 2003 tot wijziging van het

koninklijk besluit van 9 juni 1999, in verband met artikel 7 het volgende wordt gesteld:

" Dit artikel voert een nieuwe afdeling De arbeidskaart C in die in de plaats komt van de artikelen 17 en 18 van het koninklijk besluit van 9 juni 1999. De bestaande artikelen 17 en 18 handelen over de arbeidskaart A.
Het nieuw artikel 17 geeft een opsomming van de categorieën van buitenlandse onderdanen die aanspraak kunnen maken op de arbeidskaart C. Zoals bovenvermeld werd, betreft het personen die van geen onbeperkt verblijf genieten.
[...]
In de bestaande tekst hadden de personen bedoeld in 4/ en 5/ recht op een arbeidskaart B.
Het 5/ heeft betrekking op een categorie van personen die om gezinshereniging hebben verzocht. De uitsluiting die aan het slot van de bepaling werd toegevoegd, slaat op de personen die vermeld staan in het nieuwe artikel 9, 16/ en 17/ (ingevoerd door het artikel 5, 4°/, van dit besluit). De personen die geen aanspraak kunnen maken op een arbeidskaart C zullen dus recht hebben op een arbeidskaart B.

[...]";

Overwegende dat verzoeker eveneens behoort tot de categorie vreemdelingen bedoeld in artikel 9, 16/, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999, namelijk de "de echtgenoot (en kinderen) van de buitenlandse onderdaan van wie het recht op verblijf beperkt wordt tot de geldigheid van zijn arbeidskaart of van zijn beroepskaart, of tot de uitoefening van een zelfstandig beroep," en dat krachtens de artikelen 9 en 11 van hetzelfde koninklijk besluit de bij de wet gestelde voorwaarden voor de toekenning van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart, vastgelegd in de artikelen 8 en 10 van dat besluit, niet van toepassing zijn op de in artikel 9 bedoelde vreemdelingen, zodat verzoeker weliswaar geen arbeidskaart C kan krijgen, dit is de arbeidskaart van onbepaalde tijd die geldig is voor alle beroepen in loondienst, doch kan werken met een arbeidskaart B, dit is de arbeidskaart van bepaalde duur, van maximum, twaalf maanden en beperkt tot de arbeid bij eenzelfde werkgever, voor de geldigheidsduur van het verblijfsrecht van zijn echtgenote; dat de middelen, die er ten onrechte van uitgaan dat verzoeker niet kan werken omdat hij geen arbeidskaart kan krijgen, niet gegrond zijn;

Overwegende voor het overige dat er geen grond is om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vragen te stellen , daar ze betrekking hebben op de overeenstemming van een koninklijk besluit met de Grondwet; dat het Grondwettelijk Hof, krachtens artikel 142 van de Grondwet en artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, immers niet bevoegd is om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de overeenstemming met de Grondwet van een bepaling van verordenende strekking zoals artikel 17, 5/, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op drie februari tweeduizend tien door:

de Hr.	LEWALLE,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

V. SCHMITZ **P. LEWALLE**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**